

AHMET ER RUFÂİ HZ.

HAYATI

Rufâî Tarikatı'nın kurucusu, piri, büyük mutasavvıf Seyyid Ahmed er-Rufâî kuddise Sirruhu, (512-578/118-1182) yılları arasında yaşamıştır. Neseb-i Şerifleri İmam Hüseyin bin Ali Radiyallahû Anhuma'ya vasil olur. Ahmed er Rufâî'nin Hazreti Hüseyin Radiyallahu Anh soyundan gelen bir **Seyyid** olduğunda bütün kaynaklar birleşir. Babası Seyyid Ali, Annesi ise Ebu Eyyûb el Ensarî'nin torunlarından Fatıma el Ensarî'dir.

Ahmet Rıfai Hazretlerinin dayısı, büyük alim Mensur (r.a.) şöyle anlattı: "Bir gün manevi alemde Peygamber Efendimiz'i (s.a.v.) gördüm. Bana, "Ey Mensur! Kız kardeşin kırk gün sonra Ahmet isminde bir çocuk dünyaya getirecek. Bu çocuğu, Aliyyül Kari Vasıtı'nın (r.a.) terbiyesine teslim et. Bu Zat, ALLAH indinde azizdir, sakın ihmal etmeyiniz." buyurdular. Tam kırk gün sonra Ahmet dünyaya teşrif etti

Dedesi Seyyid Yahya, Abbasi halifesi tarafından Basra'da bulunan Şiiler ve Sünniler arasındaki kavgalara son vermek üzere görev verilmiş o da bu görevi en iyi şekilde yerine getirerek Basra, Vâsıt ve Batâih bölgelerinde huzuru sağlamayı başarmıştı. İşte Ahmed er Rufâî'nin babası olan Seyyid Ali bu zatın oğludur. Ahmed-er Rufâî, Bağdat ile Basra arasında Bataih (bataklik yerler) bölgesinde Ümmüabide köyünde dünyaya teşrif etmiştir.

Seyyid Ahmed-er Rufâî Hazretleri, yedi yaşına kadar babası Seyyid Ali'nin nezdinde kaldı. Yedi yaşında iken babası vefat edince, devrin büyük mutasavvıflarından olan dayısı ve şeyhi Mansur el Batâihi, annesi ve kardeşleri ile birlikte Onu himayesine aldı. Küçük yaşta hafızlığını tamamladıktan sonra Peygamber Efendimiz'in manevî işaretleri üzerine dinî ilimlerini tahsil için Şeyh Ali Ebu'l fazl el Vasıtî'ye teslim edildi. Şey Aliyyül Vasıtî hazretleri Peygamber efendimizin manevî emrine imtisalen Ahmed-er Rufâî'nin tahsil ve terbiyesinde büyük bir dikkat ve titizlikle hareket ederek son derece ihtimam ve gayret gösterdi. Ahmed-er Rufâî aklî ve naklî ilimlerde çok üstün bir gayret ve başarıyla ilim kariyerine sahip oldu.

Hakiki bir fıkıh, hadis, tefsir alimi ve hakiki bir mutasavvıftı. Ayrıca çok mükemmel bir hatipti de... Seyyid Ahmet Rufai (r.a.); orta boylu, nur yüzlü ve buğday benizli idi. Saçları siyah, sakalı seyrek, alnı açık ve geniş idi. Gözlerine sürme çeker, devamlı tebessüm eder halde bulunurdu. Öyle güzel konuşurdu ki, kalpleri harekete geçirir, sohbetine doyum olmazdı. Hatta bir keresinde cemaate vaaz-ü nasihat ediyordu. Cemaatte bulunan alimlerin Ahmet Rufai Hazretlerine çok fazla soru sorduğunu gören Ebu Zekeriyya (r.a.) onlara müdahale etti. Bunun üzerine Ahmet Rufai (r.a.) tebessüm edip, "Ey Ebu Zekeriyya! Bu dünya fanidir. Birakınız ben hayatta iken sorsunlar." buyurdular. "Bu dünya fanidir" buyurduğunda, cemaat fevkalade heyecana kapıldı, içlerinden beş kişi orada vefat etti. Orada hazır

bulunanlar içinden, ibadetlerini tam olarak yapamayan binlerce kişi tövbe edip doğru yola geldi.

Ahmed-er Rufâi, Şeyh Aliyyül Vasitî Kuddise Sirruhu'dan hem icazet aldı, hem de hırka giydi. Vasitî Onun için : "Herkes üstadiyla, ben ise talebem Rufâi ile iftihar ederim" demiştir.

Ahmed-er Rufâi, Şeyh Aliyyül Vasitî Kuddise Sirruhu'nun vefatından sonra dayısı Mansur el Batâihî'nin terbiye ve irşad halkasına girdi. 27 yaşına kadar dayısından tasavvuf dersleri alarak çok kısa zamanda seyr-i sülûkunü tamamladı. Daha sonra dayısı tarafından Ona "Şeyhü'ş-şüyûh" unvanı ile birlikte halifelik vererek kendisine bağlı bütün tekkelerin şeyhliğini verdi. Dayısı'nın vefatı üzerine bu yaşta posta oturdu. Kuddise Sirruhu, bütün tekkelerin şeyhliğine getirilince, Onu çekemeyenler, iftira atanlar eksik olmadı.

Yıllar geçtikçe müritlerin sayısı artıyor, şanı şöhreti her tarafa yayılıyordu. Bu durum Irak'taki bazı şeyhlerin Onu kıskanmalarına sebep oldu. Bir çok iftira, itham ve dedikodu ortaya atıldı. Neticede Abbasi Halifesi el Muktefî'ye, erkek ve kadın müritlerini aynı zikir meclisinde bir arada bulundurduğu iddiasıyla hicrî 550 yılında şikâyet ettiklerinde, halife durumu yerinde incelemek üzere bir müfettiş gönderdi. Durumu araştıran ve inceleyen insaf sahibi müfettiş inceleme sonunda kanaatlerini bir rapor haline getirerek şöyle demişti: "Bu Seyyid ve müritleri sünnet yolunda değillerse, yeryüzünde sünnet üzere hareket eden hiç kimse kalmamış demektir." Bunun üzerine Halifesine, yaptırdığı tahkikattan dolayı özür dileyen bir mektup göndermiştir.

Misafirler için verdiği yemek haricinden başka bir şey yemezdi. Kendisine ait olan misafirhane, devamlı olarak dolup boşanırdı. Eli ayağı olmayan veya cüzzam gibi ağır hasta olan kimseleri yanına alır, onları bizzat kendi elleriyle yıkar, temizler ve elbiselerindeki yırtıkları yamardı. Çok mütevazi idi. Daima az konuşurdu ve "Sukutla emrolundum." buyururdu. Namaz kılarken benzi sararır, kendinden geçerdi. Bir gün kendisi, "Namaza kalktığım zaman sanki ALLAH Teala bana Kahhar sıfatıyla tecelli edecek diye korkuyorum." buyurdu. Ahmet Rifai Hazretleri hayvanlara karşı çok şevkatliydi. Kimsenin bakmadığı temiz olmayan ve cüzzamlı bir köpeğe baktı, onu yıkadı ve besledi. Bir gün paltosunun eteğinde evin kedisi uyuya kaldı. Namaz vakti geldiğinde kediyi uyandırmaya kıyamadı ve bir müddet onu şevkatle seyretti. Uyanmayacağını anlayınca kedisinin yattığı yeri kesti. O haliyle namaza gitti. Geri geldiğinde kedi uyanıp oradan gitmişti. Kesik parçayı paltosuna tekrar dikti.

Aşırı derecede alçakgönüllü ve takva sahibi idi. Bir gün, "İçinizde benim ayıbımı, kusurumu görüpte söylemeyen var mıdır? Varsa lütfen söyleyiniz." buyurdular. Orada bulunanlardan bir tanesi dedi ki: "Efendim, ben sizde bir kusur görüyorum." Bunu işiten Seyyid Hazretleri hiç

üzülmedi, söyleyeni kınamadı ve, "Ey kardeşim, lütfen kusurumu söyleyiniz." buyurdu. O kimse, "Bizim gibi, size layık olmayan kimseleri huzurunuza kabul buyurmanızdır." deyince, başta Ahmet Rıfai (r.a.) olmak üzere oradakiler ağlamaya başladılar. Bir ara Ahmet Rıfai Hazretleri, "Hepinizden daha aşağı olduğumu biliyorum ve ben sizlerin hizmetçinizim." buyurdu. İbrahim Besti isminde birisi, bir gün Ahmet Rıfai Hazretlerine hakaretlerle dolu bir mektup yolladı. Bu mektubu alan Ahmet Rıfai (r.a.), yanında bulunan birisine mektubu okuttu. Her türlü iftiranın içinde bulunduğu bu mektup okununca, Seyyid Hazretleri sükunetle dinlediler ve, "Doğru söylemiş. Eğer ALLAH Teala'nın indinde şüpheli bir durumum yoksa, insanların bana ettiği iftiralara hiç aldırmış etmem." buyurdular ve mektuba cevap olarak şunları yazdırdılar: "Muhterem İbrahim Besti Hazretleri, ALLAH Teala beni dilediği gibi ve istediği yerde yarattı. Sizin doğruluğunuza güveniyorum. Hayır dualarınızdan beni mahrum bırakmamanızı ve haklarınızı helal etmenizi yüksek zatınızdan istirham ediyorum."

Ahmed er Rufâi Hazretleri, Hicri 555 senesinde hacca gitmiştir. Hac dönüşü Medine'de Ravza Mutahhara'yı ziyaret etmiştir. Peygamber Efendimizin kabri önünde şu nidada bulunmuştur. "Esselâmü Aleyke ya Ceddi!" Peygamber Efendimizin kabrinden: "Aleyküm Selam Ya Veledi" cevabı duyulmuştur.. O sırada orada bulunan bütün ziyaretçiler bu sesi işitmişlerdir. Bunun üzerine vecde gelen Seyyid Ahmed-er Rufâi' Hazretleri, titreyerek diz çöküp şunları söylemiştir. "Uzakta iken ruhumu gönderiyordum. Bana, vekâleten toprağını öpüyordu, şimdi ise huzurundayım şu mübarek elini uzativer de dudaklarım onunla haz duysun !.." Peygamber Efendimiz'in kabrinden nuranî eli dışarıya uzanmış ve bütün ziyaretçilerin gözleri önünde O, bu eli öpmüştür.

Bu hadise (Burhan) bir tevatür derecesinde hacılar arasında yayılmış, bütün İslâm ülkelerinde duyulmuştur. Şahidler arasında devrin tanınmış sofileri de vardır. Abdükadir Geylâni Hazretleri, Seyyid Ahmed-er Rufâi' Hz.leri için : " Sahabe-i Kiram, müçtehidinden mada tabakat-ı evliyadan hiç kimse Ahmed'er Rufâi Hazretlerinin makamına vasil olamamıştır." Demmiştir.

Hicri 560 yılında Abbasi halifesi olan el-Müstencid, kendisini Bağdat'a davetinde karşılamak üzere oğlunu vazifelendirmiştir. Sarayda davetliler arasında devrin ileri gelen Şeyhleri- mutasavvıfları da hazır bulundular. Her biri sırayla sohbet eder, söz sırası Ahmed-er Rufâi hazretlerine gelince bir konuşma yapmış Halife el Müstencid, Ahmed-er Rufâi'nin sohbetini ağlayarak dinlemiştir. Daha sonra Seyyid Ahmed-er Rufâi babasının Bağdat'taki türbesi civarında zikir meclisi tertip ederek, Halifenin de bizzat bu mecliste bulunmuştur.

Kaynaklarda Rufâi hazretlerinin, ikinci bir defa daha hacca gittiği , arafatta

Hızır (a.a) ile karşılaştığı ve Hızır'ın kendisine tac ve hırka giydirdiği ifade edilmektedir.

İlk eşi Hatice binti Ebi Bekir el Vasit- en Neccavi'den Fatıma ve Zeynep adlı iki kızı olmuş, eşinin vefatından sonra evlendiği ikinci eşi Rabia'dan sonra Salih isminde bir oğlu olmuş ve küçük yaşta vefat etmiştir. Nesli iki kızı ile devam etmiştir. Fatıma'dan İbrahim Azeb (609) ve Ahmed-el Ahdar (645) adlı devrinde meşhur olan iki Sûfî, Zeyneb'den ise ikisi kız, altısı erkek torunları olmuştur. Bunlardan İzzeddin AHMED Sayyad (574-670) Rurâîye'nin Sayyadiye kolunun kurucusu olup, Rufâî Tarikatının İslâm âlemine yayılmasında tesiri olmuştur.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri, Hicrî (578), Miladî (23 Ağustos 1182) tarihinde şiddetli bir ishal hastalığı sonunda vefat etmiştir. Vefatından önce ; "Beni dilenci keşkülü yerine koymayın, tekkemi bugün harem, öldükten sonra mezar etmeyin. Ben Hakk Tealâ'dan tek olarak yaşamayı diledim. O beni toplum içinde yaşattı. Öldükten sonra belki o muradıma erişirim. Toprak üstünde her ne varsa eninde sonunda yine toprak olacaktır." Bu sözü ile keramet buyurmuşlardır. Türbe-i Saadetleri yanında kimse yoktur. Kırın ortasında تنها bir yerde Bağdad'ın güneyinde Vasit yakınlarında bulunmaktadır.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri'nin tasavvuf ve Tarikat anlayışı, kitap ve sünnete tabi olan bir anlayıştır. Onun ifadeleri içerisinde İslâm dini, zahir ve batını ile bir bütündür.

Kalp cesetsiz olmaz, Kalbi olmayan bir cesed ise çürür. Tasavvuf ilmi, kalbin ıslahından ibarettir. Tarikat şariat demektir. Hakikat, Şeriata muhalefet etmez. Tasavvuf, söz konusu ettiği Tarikat, şariatın bizatihi içinde taşıdığı mana ve hikmetlerdir. Tasavvuf, Yün hırka ve taç giymek değildir.

Tasavvuf; hüzün hırkası, sıdk tacı, tevekkül elbisesinde bürünmektedir. İnsanın kalbi haşyet, bedeni edep, nefsi.....,, benliği yokluk ve dili de zikir örtüsü ile örtüldüğü takdirde tasavvuf yolunda bulunmuştur.

Mükemmel sofi her halde Hz. Peygamber (a.s)'a tabi olan ve kulluk derecesini en yüksek derecede olarak benimseyen kimsedir. Kul ancak Allah'dan gayri herşeyin kulluğundan kurtulduğu ve hürriyet makamına ulaştığı vakit, mükemmel bir kul olabilir.

Tasavvuf edeptir. Bu da Peygamber'in sünnetine tabi olmakla kazanılır. Derviş olmak için cemiyet hayatından uzaklaşmak gerekmez. Müritler, dünyevi meşguliyetlerini terk etmeksizin helâl ve harama dikkat ederek gafletten uzak kalmak suretiyle Hakk yolunda ilerleyebilir. Bütün iş, kalbi temizlemek ve temiz tutmaktır. Kerametlere rağbet etme. Çünkü veliler bundan kaçınmışlardır. Müritler için ne bir noksanlıktır, ne de Allah'ın kapısından ayrılma Kalbini Rasulullah'a yönelt, şeyhin ve mürşidin vasıtalarıyla O'nun yüce kapsından yardım iste..

Karşılıksız, garazsız şeyhine hizmet et. Ona karşı son derece terbiyeli ve edepli ol. Gıyabında dahi onun şerefini koru. Kendini onun hizmetine ver, evinde hizmeti arttır. Huzurunda az konuş. Ona tanzim ve vakarla bak. Ona sakın küçümseyici bakışlarla bakmayasın. Kardeşlerine öğüt ver, kalplerini kazanmaya çalış. İnsanların arasını bul. İnsanları Allah'a yönleltmeye bak. Sadakat ve ihlasla dervişlerin yolundan gitmelerini sağla.

Kalbini Zikir ile, kalıbını da fikirle tamir edip güzelleştir. Gayen su üstünde yürümek, havada uçmak olmasın. Bunları balıklar ve kuşlar da yapıyor. Himmet kanatlarıyla sonsuzluklara uçabiliyor musun ? Sen ona bak... Ahmed-er Rufâî hazretleri, kendisinin tevazu, zül, inkisar yoluyla matlubuna vasıl olduğunu, bunları tarikinde bir esas olarak tercih ve tespit ettiğini söylemektedir.

Menkıbeler içinde fevkalade tevazuunu gösteren örnekler vardır. Bunlardan birinde kendisine iftira, hakaret ve küfür dolu sözler sarf eden bir şeyhe karşı, "Efendim, sizin hilminiz büyüktür, affınız geniştir. Ben neyim ki, ne kıymetim var ki bu kadar hiddete kapılıyorsunuz. Ben, sadece hizmetkarlarınızın en miskiniyim, ayaklarının tozuyum." Şeklinde yumuşak ve mütevazı bir söz ile mukabele etmesi üzerine, Ahmed-er Rufâî Hazretleri'ni kızdıracak başka bir söz bulamayan Şeyh "Görüyorum ki siz nefsinizden sıyrılıp çıkmışsınız. Şimdi mülk sizindir., nimet sizindir ve sizin neslinize aittir. Beni de bağışlayın" demiş ve müritleri arsına girmiştir. Bu nevi menkıbeler ve eserlerindeki ifadeler Onun şahsiyetini ve tarikat pirleri arsındaki hususiyetini gösteren çizgilerdir.

Şu nokta dikkat çekicidir ki birkaç keramet olayı istisna ondan bahseden menkıbeler daima Onun davranış ve ahlâkını, insanlarla münasebette tevazu ve hoşgörüsü ve ağırbaşlılığını anlatmaktadır. Bu özelliği ile "Tasavvuf Güzel Ahlaktır. Tarifinin müşahhas bir örneği olarak görülmektedir.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri, dört büyük kutuptan biridir. Abdülkadir Geylani Hazretlerinden sonra Kutbiyet makamına yükseldiğini kaynaklar belirtmektedir. Gavsiyet ve Kutbiyet âlemi kendisine bundan önce de bir kere daha tevdi edildiği ve onun bu vazifeden af dilediği, bunun üzerine Abdülkadir Geylani'ye verildiği, O'nun ölümü üzerine tekrar kendisine tevdi edilince bu vazifeyi kabul ettiği ve onaltı sene birkaç ay bu makamda bulunduğunu ifade etmektedirler. Kendisine Ebül Alemeyn (iki sancak sahibi) künyesinin bu duruma işret olarak verildiği kaydedilmektedir.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri müritlerini şöyle müjdeliyor:
" Rabbim bana lütf'ü ihsanınla gözlerin göremediği, kulakların işitmediği, beşerin akıl ve hayaline gelmediği, bir çok nimetler ihsan etti. O'nun kerem elçisi Rasulullah, (s.a.v.) beni temin edip söz vermiştir ki Müridlerimi, sevenlerimi, zürriyetimi sevenleri, yerinde kaim olanları ellerinden tutup kaldıracak ve kurtaracak. Bu hal, kıyamete kadar böyle sürecek. İşte ruhen biat böyle hasıl oldu. "Allah (c.c) verdiği sözden

dönmez.”

Şu halde Onun yolunda gidenlerin sahip oldukları büyük nimet ve müjdeyi bütün açıklığı ile ifade eder.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri, Mecal bin Yunus ve Abdül Mü'min adında iki müridi ile sahrada geziyorlardı. Birbirlerine olan sevgi ve muhabbetleri pek ziyade idi. Onların bu yakınlığı ve duydukları manevi haz, her ikisini de sarhoş etmişti. Bu durum onları zaman zaman kendilerinden geçiriyordu..

Cezbeye tutuluyorlardı. Hatta müritlerden biri;

-Sana bu kadar zamandır Ahmed-er Rufâî Hazretleri'nin yakınlığından sana ne erişti?

Diğeri:

-Ne dilersem kabul edilme lutfu.

-Dile bakalım Allah (c.c) lutfedecek mi ?

-Ya Rabbi ateşten azad olduğuma dair şu aciz kuluna bir ferman göster.

Diye niyaz etti.

-Allah (c.c)sonsuz kerem sahibidir. Fazlına nihayet yoktur. Ve iki müridin önüne bir yaprak sağa sola yalpa yaparak bir kâğıt düştü. Kâğıda baktılar, Kâğıt bembeyazdı. üzerinde hiçbir yazı yoktu. Alıp Seyyide götürdüler. Ve hiçbir şey söylemediler. Seyyid bu bembeyaz kâğıda baktı ve hemen şükür secdesine kapandı. Secdeden başını kaldırıncı:

- "Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun ki bağlılarımın cehennemden kurtuluşunu bana dünyada gösteriyor." Buyurmuş. " Bunun üzerinde yazı bulunmayan beyaz kâğıt " diyen oradakilere:

- "Evlatlarım kudret eli siyahla yazmaz, bu nurla yazılmıştır." Cevabını vermiştir.

Ahmed-er Rufâî Hazretleri, çok farklı özelliklere sahiptir.

Peygamber Efendimize çok yakın idi. Ona her şeyi ile tutkundu.Cenab-ı Hakk, yaratılışında onunla kader birliği içinde yaratmış, bir takım hikmetlerle onun isminin müsemması kılmıştır. Dünyaya gelmeden annesi ve dayısı Mansur el-Bataîhi'ye rüyalarında isminin Ahmed olması müjdelenmiş ve emredilmiştir. Küçük yaşta Peygamber Efendimiz gibi yetim kalmıştır. Nesli kız evlatları ile devam etmiş, erkek evladını küçük yaşta kaybetmiştir. Hayatında kendisine hakaret edilmiş, eziyet görmüş, O ise **Peygamber** Efendimiz gibi sabırla, dua ile mukabelede bulunmuş, hasımlarına karşı tevazu göstermiştir.

AHMET ER RUFÂİ HZ.

KERAMETLERİ

Seyyid Ahmed er Rufai Hz. 555 Hicrî (Miladi 1160) tarihinde Doksan bin hüccacın gözleri önünde Efendimizin Mübarek elini(yedi beyzasını) öper.

Dünyanın muhtelif yerlerinden insanlar, ziyaret için Ravza-ı Mutahhara'ya toplanmışlardır. Bu esnada derinden gelen bir inilti şöyle terennüm ediyordu:

Fiy hâletil bu'di ruhu küntu ursilihe
Tukabil-ul arda inni vehiye naibeti
Vehezihi devlet-ül eşbehu kad haderat
Femdut yemiyeke key tahza bihe şefeti..

"Arada uzak mesafeler varken saygıyla elinizi öpmek için vekâleten ruhumu gönderiridim. Şimdi ise cismanî varlığını görmek gözle nasip oldu. Mubarek elini uzatasın ki şu hasretli dudaklarım haz ve sevinçle dolsun.!"

Nefesleri kesecek bir hadise , elektriklenmiş vücutların derin bakışları utulmayacak bir tabloyu seyrediyordu.
Bunun üzerine Nebiler nebisinin mübarek eli nuranî cismiyle Merkad-i şerifinin altından uzandı. Ve Rufaî Hz. O yılki hacılardan çokça kalabalık şahitler huzurunda onu öptü..yeri ve göğü velveleye boğmuş bir halde sarhoş bakışların önünde Seyyid Rufaî (k.s.) mübarek başını Ravza-i mutahhara'nın eşiğine koyarak "Bu mukaddes eşiğe yüzümü koyuyorum, beni çiğneye çiğneye geçiniz." Bunun üzerine alimler, arifler başka kapılardan çıtılar, Müridan kendisinden geçti Ellerine o anda ne geçti ise vücutlarına sokmaya başladılar. Çivi, şiş, bıçak, kama vs. neye ve nerye rastlarsa sapladılar.

Bir kısım müptedi ise O'nu çiğneyerek çıkarlarken büyük Veli şöyle diyordu:

-“Allah'ım manevî gücümü, îmanımı zât'ı Ecelli-Âla'na ve bilgimi de peygamberine karşı arttır. Bu hali yoluma bir hüccet kıl..”

Bu hadiseye Abd'ül Kadîr Geylanî (ks.) Cenab Zağferanî,Şeyh Adi b.Müsafir., Şeyh ve Aliyyul Heyti b.Kays, Şeyh Ali b.Umeys, Şeyh Ali Taberi şahid olmuşlardır.

Bu vak'a o kadar doğrudur ki, bir çok ulemanın şu şekilde bir fetva vermesine sebep teşkil etmiştir.:

"-Her kim bu kerameti inkâr ederse .. delâlete düşer ve sapar”

Bu vak'a aynı zamanda Dönemin Tasavvuf akımları arasında büyük dalgalanmalara yol açtı. Bu olay üzerine pek çok şeyh dergâhını kapatıp Ahmed-er Rufaî `ye mürid olarak geldi. Seyyid ile aynı yıllarda yaşamış Gavs'ul Azam Abdulkadir Geylanî (Ks.), O'nu evliya üzerine hüccet-i ilahî olduğunu söyledi.

Ahmed_er Rufaî'nin haline nigahban olan Abdulkadir Geylani hazretleri O'nu en güzel şekilde tarif ediyordu. " Ashab-ı Güzin Al-i Beyt-Rasûl-ül Emîn ile cümlesi müctehidin hazeratından maada tabakat-ı evliyada Ahmed-er Rufaî mertebesine kimse vâsıl olmadı. Buyurdıkları mervîdir..

Seyyid Ahmed Er Rifai' nin

El Hikem Er-Rifai' sinden :

Bismihi Teala;

Her türlü hamd'ü sena alemlerin Rabb-ı Allah'a mahsustur. Allah'ın salat ve selamı, efendimiz Muhammed aleyhisselama, onun ;soyuna ve bütün ashabına olsun.

Yine Allah'ın selameti bizim ve Allah'ın salih kullarının üzerine olsun.

Naçiz .kul Ahmedcik'den, kardeşimiz, muhteşem şeyh Abdüssemî Haşimî'ye.

Allah; bizim, onun ve bütün Müslümanların yardımcısı olsun Amin!..

Ey kardeşim!

Sana, Allah'tan korkmayı ve Resülullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetine uymayı öğütler, bu nasihatıma hırsı ve sınıksız sarılmanı dilerim. Zira benim bu öğütlerim, sana ve senin gibilere faydalı olacaktır, İnşallah!..Sakın bu öğütlerimi, onlara ehil olmayanlara vermeğe kalkışma. Eğer böyle yaparsan, emaneti ehlinin gayrine vermekle haksızlık etmiş olursun.

Ey Abdüssemî!

Derviş, nefesine yardımcı olduğu ve ona dayandığı zaman rahatsız olur, sıkıntıya düşer, İşi Allah'a bıraktığı takdirde ise O, onu çevresine muhtaç etmeden kendisine yardım eder ve başarıya ulaştırır.

Akıl, faydalar hazînesi ve saadet iksiridir. İlim; dünyada şeref, ahrette yüceliktir.

Ariyet - emanet nesne İle, ancak hakka karşı perdelenmiş olanlar iktifa eder (Allah sevgisinin dışında dünya hayatı ile alakalı her şey ariyettir, emanettir, kişinin dinde ödünç olarak bulunmaktadır. Gün gelecek, her insan, bütün bu ödünç nesnelere kopacaktır. Geride kişi ile kalabilecek yegane şey ise, Allah sevgisidir, Allah aşkıdır. Madem ki, Allah aşkından gayri her şey emanettir. O halde. Hakka kargı perdeli olmayan kişi. bu emanetlerle iktifa etmez, tatmîn olmaz. Bilakis, ödünç- emanet olmayan, geçici olmayan ve kendisiyle beraber ebedî olarak kalabilecek şeye yani Allah sevgisine ve Allah aşkına yönelir. Emanet nesnelere ise, ancak Hakka karşı perdeli olanlar iktifa eder. tatmin olur ve avunur. (Mütercim)).

Kendi çocuğunu kaybetmiş ağıtçı, kiralık ağıtçı gibi değildir (Kendi öz evladım kaybetmiş olan ana ağlar. Ücret mukabili ağıtçılık yapan (Kiralık ağıtçı) kadın da ağlar. Fakat kendi öz evladım kaybetmiş ananın ağlamasıyla, kiralık ağıtçının ağlaması bir değildir. Biri kaybettiği evladının açışım yüreğinin taaa derinliklerinde durarak ve yüreği parçalanarak ağlar. Diğeri ise, yüreğinde acı duymadan, zoraki ve yapmacık bir şekilde, sadece ah-vah çeker).

Din büyüklerinin etrafında nice takunya sesleri uçtu ve niceleri dîninden oldu (Bazı kişiler, dîni bütün insanların yaranda bulundu ki alt sırada çeşitli yollarla dindarlık gösterişi yaparlar. Çok kerre, bu hareketleri riya île karışık olur. Riya kansan amellerin ise Allah indinde hiçbir değerı yoktur. Amellerine riya karıştıran kişi, amellerini zayi etmiş demektir).

Ağızdan çıkan iki söz vardır ki, dînde iki gediktir. Bunlardan biri «vahdet» üzre konuşmaktır. Diğerı de tahdîs-i nimet hududunu aşan şathıyyatdır. Kişinin sicil defteri, arkadaşlarıdır, kendileriyle hemhal olduğu kişilerdir. İnsanların çektikleri bütün meşakkatler hep baş olma sevdası ve nefsin şiddetli arzuları için. Bütün hesapları, da, gene baş olma ve nefsin arzularım tatmin etme üzerine. Bütün gayeler bu ikisinde toplanmış... şerîata aykırı olan her iddia zındıklıktır.

Allah'ı tanımanın son hududu, keyfiyetsiz ve mekandan münezzeħ olarak Onun varlığına katiyetle inanmaktır. Hakka karşı perdeli olanlar için, ölüm hastalığıının ağırlığıının hissedilmesi Allah'ı tanıma basamaklarının ilkidir, işte bunun içindir ki. bize söyle denmiştir

—Ölmede 'önce ölünüz!.. Ölüm hali, perdeleri kaldırır. Nitekim hadîs de şöyle varit olmuştur:

— İnsanlar uykuda (gaflet uykusunda) dırlar. Öldükleri zaman uyanırlar.

Allah'ı O' na layık olmayan sıfatlardan tenzîh etmeden önceki tevhdînin tamamı şirktir. Tevhîd, kalbde bulunan batınî öyle bir kuvvettir ki, Allah'a atalet isnadına ve Onun bir şeye benzetilmesine manî olur. Git; Allah'ın huzuruna layık olmayan duygu ve temayüllerden temizlen de gel Allah'ın yoluna muvafık olmayan-her hal ve hareketin, bir hayalden, bir vehimden ibarettir.

Ey miskin!

Ucüb; kendini beğenmişlik atından in! Nice hatalar,, nice sürçmeler vardır ki, kişiye çukura düşürür. Nice ilimler vardır ki, semeresi cehalettir. Nice cahillikler de vardır ki, semeresi ilimdir. İmin getireceği efendilik sende nasıl bulunsun ki, sen, ilmine zillet kisvesini giydirmişsin!

Saçına - sakalına sürdüğün boyanın, ihtiyarlığını örttüğünü sanma. O boya, sadece saçının - sakalının rengini değiştirir, ihtiyarlığım örtmez, gidermez. Eğer kişi, bir dağdan diğer bir dağa bir adımda gidebiliyor olsa onun, bunu yapmağa kalkışmaması ve yerinde oturmağı daha fazîletlidir. Yine, salâhiyetli dahi olsa, kişinin, Allah'ın zatı ve sıfatları hakkında konuşmaktansa sükut etmesi daha fazîletli bir davranıştır.

Kim ki halka karcı kibirlenir ve kendisini onlardan üstün görürse, Allah kalında alçalır.

Kim ki kendisini kulların üstünde görürse Allah'ın nazarından düşer. Her halin, başka bir hale dönüşmesi yine Kendi içinden ölü." Her zahirin kendisinde,, yine kendisini gizleyen hassa mevcuttur.

Kim ki sabır gömleğim giyerse, acelenin oklarından salim olur,

Sarsılmaz îman sahibi kişi için yüksek bir dağın tepesine bir mızrak dikilerek orası işaretlense ve kişi oraya bırakılsa, ayrıca sekiz gece rüzgarlarında üzerine esse o kişinin bir kılını bile kıpırdatamazlar. Yalancı, hep bid'atlarla birlikte olur, bid'atlara arka çıkar. Akıllı kişinin hedefi ise onlardan uzak durmaktır.

Kim ki kemale ererse, onun nefsi, Rabbından gayri her şeyden uzaklaşır. Yaratılmışların tamamı ne zarar verebilir, nede tayda getirebilir.

Allah'ın, kulları ile arasına gerdiği nice perdeler vardır. Kim ki bu perdeleri kaldırabilirse işte o, Allah'a vasil olur.

Şanı yüce olan Allah'tan gayrisinden emîn olmak, korkunun ta kendisidir. Allah'tan korkmak ise, Ondan başkasından emîn olmak demektir. Her hal ve hadisenin altında ilahî bir sebep ve hikmet vardır. Eğer bunu anlamış olsaydın, onunla durduğunu, onunla harekete geçtiğim ve ona müsahhar olduğunu yani onun emrinde bulunduğunu bilirdin!..Çalışınız. Güzel ameller işleyiniz. Miskin olmayınız. Sebeplere değil, Allah'a güvenip dayanmanız. Her insan, ancak kendisi için takdîr edilene muvaffak olabilir.

Süfî, ahlakî temizliğe eren ve kalbini kötü ahlaktan temizleyen kişidir. O, başkalarının fevkinde kendisinde bir meziyet görmez. Allah'tan gayri her şey, kişiyi Allah'tan ayıran perdelerdir. Kim ki bu perdelerden kurtulursa Allah'a vasil olur. Zaman bir kılıçtır. Kendisini keseni keser.

Akıllı kişinin alameti şunlardır:

- Minnet ve meşakkat anlarında sabırlı olmak,
- Bolluk ve genişlik demlerinde mütevazî olmak,
- Daima ihtiyat cihetin! tercih etmek,
- Noksanlıklardan münezzehe ve yüce olan Allah'a talib olmak.

Arif kişinin alameti de şunlardır:

- Halini açığa vurmamak,
- Doğru sözlü olmak,
- Boş ve manasız emellerden sıyrılmak, Dünya hayatı ile ahiret hayatı şu iki kelime arasındadır:
- Akıl,
- Dîn.

İlim odur ki:

- Seni cehalet mertebesinde yükseltir,
- Körü körüne efendilik iddiasından vazgeçirtir,
- Seni, azim sahibi dîn büyüklerinin yoluna sokar.

Şeyh-mürşid o kimsedir ki:

- Sana nasihat ettiği zaman anlamayı sağlar,
- öncülük ettiği zaman hedefe götürür,
- Elinden tuttuğu zaman seni kaldırır, yüceltir.

Şeyh-mürşidin zahirî de şeriattir, batını da şeriattir. Tarikat, şeriatin ta kendisidir."Batın zahirin gayridir." diyen yalancılar, bu tarikat hırkasını kirlettiler. Onlar öyle derler.

Arif ise şöyle der:

- Batın, zahirin batınıdır ve zahirin halis özü ve cevheridir. Kur'an, bütün hikmetlerin ummamdır. Fakat dinleyen kulak nerede!... Necat - kurtuluş sesi, Allah'ın takdîratına rıza gösterme kapısı çalındığı zaman işitilir. Allah'ın takdîratına razı ol. Öylece uyu. İşte senin için hakîkî emniyet ve selamet o zamandır. Babası, anası, dayısı, amcası, malı-mülkü

ve adamları ile övünen kişi, ma'rifetullah'ın kokusunu tatmamıştır.

KİBİR

Yalnız kendisine değer veren kişinin Allah indinde hiçbir değeri yoktur.

Eğer bir abid, bütün insanlarla cinlerin ibadeti kadar ibadet etse, fakat bu arada kendisinde zerre miktarı bir kibir bulursa, o, Allah'ın da Resulullah(sav)'ın da düşmanlarından...

Üç haslet vardır ki, bunlar kimde bulunursa o kimse velî-Allah dostu olamaz. Meğer ki Allah onu o kötü hasletlerden temizlemiş ola: Bunlar:

- Ahmaklık,
- Ucüb; kendini beğenmişlik,
- Buhul; cimriliktir.

Allah'a ve halka karşı insanların en yalancısı,kendisini diğer insanlardan daha hayırlı görendir.Zulüm ve haksızlığın her çeşidi, kendisini diğer insanların üstünde görmektir.Zülüm ve haksızlık, insanın dünyalık yalancı mertebelere haris olmasından meydana gelir. Kişinin, hakkı olmadığı halde, bir cümle ile veya bir celse, mümin kardeşinden üstün olmayı istemesi de bu cümledendir. Diğerleride buna kıyas edilebilir...

Kim ki insanlardan alacağım kaba kuvvetine dayanarak alırsa, onların kalbinde kendisine karşı kin ve düşmanlık tohumları ekmiş olur.. Kim de alacağım tatlılıkla alırsa, kendisi güçlü birisi de olsa, zayıf da olsa, insanların kalbinde, kendisinin iyiliğim itiraf edecek bir duygu bırakmış olur.

Allah'ın mülkünde Allah korkusu ve takva ne güzel arkadaştır. Yine Allah'ın mülkünde, ihlas ne güzel ferahlık, ne güzel neşedir.Bir kulda, "Ben" kelimesinin hançerinden bir bakıyye bulunduğu sürece, o, kemal ehlinin mertebesine erişemez.

Şathıyyat ile uğraşan kimse, şer'î hududu aşmadıkça şathıyyatıyla baş başa kalır. Kemal ehli büyükler, onların hizmetine devam ederler (Şatahat veya sathıyye Allah'a karşı teklifsiz almak ve hazan ilahî tasarrufa müdahale eder tarzda söz söylemek demektir. Şathıyyatın ölçsüz olanları insanı şeriatın zahirine göre küfre bile düşürebilir. (Naşir)).

Kuru ve kör iddiacılık, nefsteki bir ahmaklık kalıntısıdır ki, kalb onu taşımaz. Onu ancak ahmakın dili konuşur. Allah'ın nimetlerim dile

getirmek, Allah'a yakınlığı hatırlamak ve kulluk mertebesini aşmaktan kurtulmak demektir. Arif ne dünyaya itibar eder, ne de ahirete.

Kemalin tamamı şunlardan ibarettir:

- 1) Allah'dan gayri hiçbir şeyin sevgisine gönlünde yer vermemek,
- 2) Dünyevî meselelerden ve olup bitenlerden ötürü sevinmeyi terketmek,
- 3) Ebedî ve ezeli olan Allah'ın huzûrunda, yokluk-fena kisvesini giyip mütevazî olmak.

Sakın şeyh - müridinin tekkesini harem, kabrini sanem (put), halini geçim kaynağı yapma.

Hak yoluna sülûk etmiş asıl mürid odur ki, oyolda ihlasla ve sadakatle kat ettiği merhaleden dolayı şeyhi onunla iftihar eder. Yoksa, asıl mürid, şeyhi ile iftihar eden değildir.

Kim ki Allah'ın kelâmından gayrine kulaklarım tıkarsa, "...Bugün mülk kimindir?" (O kavuşma günü onlar kabirlerinden fırlayıp çıkarlar. Onlardan sadır olan hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz. Allah buyurur: Bugün mülk kimindir? Sonra, yine kendisi cevap verir: Bir olan, Kahhar olan Allah'ındır. (Mümin süresi, ayet:16)) nidasını işitir. Neticede yalan, ucüb, enaniyet - benlik, güçlülük ve başına buyrukluğun atından iner ve ubudiyet - kulluk makamında yerine oturur.

Tasavvuf ehlinin bazısının ayağım kaydıran vahdet-i vücud konusunda söz söylemekten sakın. Şathiyyata varan ölçüsüz sözlerden de sakın. Çünkü böyle ölçüsüz sözlerle küfre düşüp kafir damgası yemek, günahla perdelenmekten daha beterdir.

Şanı Mübarek ve yüce olan Allah şöyle buyurur:

— Hiç şüphe yok ki, Allah, kendisine şirk koşulup ortak tanınmasını mağfiret etmez.

Ondan başkasını, dileyeceği kimseler için mağfiret eder... (Nisa Suresi, Ayet: 48).

ÖLÇÜ

Eğer birisinin havada uçtuğunu görürsen, onun gerek sözlerini ve gerekse fiillerini şeriat terazisinde tartıp uygunluğunu görmedikçe kendisine itibar etme!

Sakın ha, Allah yolunun yolcuları tasavvuf erbabının gerek sözlerinde ve

gerekse fiillerinde kendilerine karşı çıkma!.. Onların hallerini kendilerine bırak. Ancak, şeriatın tamamen reddettiği bir durum mevzubahis ise, o zaman şeriatla beraber ol.

Masivayı, yani Allah'tan başka şeylerin sevgisini terk etmeden önce hakikatlerden konuşmağa kalkışmak, nefislerin hevaî arzuları cümlesindedir.

Kim ki, nefsindeki hevaî bir arzuya uyarak hakdan ayrılır da batıla yönelirse o, dalalette bir mekan tutmuş olur. Marifetullah kapılarının ilki, noksanlıklardan münezze ve yüce olan Allah ile ünsiyettir. Zühd, Azîz ve Celîl olan Allah'a yönelenlerin attıkları ilk adımdır. Kim ki Allah'ı seven birisi olarak ölürse şehîd olarak ölmüş olur.

İhlaslı olarak yaşayan mes'ûd - bahtiyar olarak yaşar. Her iki husus da, şanı yüce olan Allah'ın vereceği muvaffakiyet iledir...

Kim ki nefsi ile birlikte Allah yoluna girerse kahren (zorla) geri çevrilir. Bu tarikat, yâni Allah yolu yolculuğu, babadan ve dededen miras olarak elde edilmez. Bu yol; Bazı cahiller, sırf onun-bunun sözlerini nakletmekle, mal - mülk ile ve sadece bedenî hareketlerden ibaret kalan zahirî amellerle bu tarîkate ulaşılacağı sandılar.

Hayır. Allah'a yeminle söylerim ki öyle değil.

Allah yolu yolculuğuna ancak doğrulukla, nefsin kibir ve gurur duygularını kırmakla, alçak gönüllülükle, Allah'm kudreti karşısında aczini itirafla, seçkin peygamber Muhammed aleyhisselamın sünnetine uymakla ve Allah'dan gayri her şeyin sevgisini terketmekle nail olunur...

Kim ki izzet ve Celal sahibi Allah ile teşerrüf ederse izzet sahibi olur. Kim de Allah'tan başkası ile izzet sahibi olmağa kalkışırsa izzet ve şeref sahibi damadan kalır. Allah'ın kitabı, toplayıcı öyle bir ayettir ki, onda rabbânî ayetler toplanmıştır.

Allah kime ki kitabının batınî manalarını anlamayı ve şeriatın zahirîne sarılmayı ihsan ederse o kişi iki ganîmete birden konmuş olur.

Kim ki sırf kendi fikri ve kendi görüşü ile hareket ederse dalâlete düşer, sapıtır, batından da zahirden de mahrum kalır.